

„Puțini oameni cu mai multă energie economică își vor acapara apoi pârțile foștilor clăcași și, deodată cu creșterea sau crearea din nou a altor latifundii, populația agricolă va da mereu înapoi prin stingere.”
- M. Eminescu

NATIUNEA

continuitate pentru neam și țară

Informație, opinie și atitudine publicistică

Serie Nouă
Anul XIII

Numărul 698
6 - 12 noiembrie 2024

Toți pentru „unul” dar nu și totul (aceluia!) pentru toți...

Cezar Adonis
Mihalache

Ce știu ei și nu știu noi?!... Cam despre asta este vorba, la drept vorbind, în proiectul UE de creare a unui serviciu de informații european. „Secret”, dar nu având informațiile obținute, centralizate și analizate puse, de drept, „la comun”. Nu un „intelligence” comun, nediscreționar la nivel de

adevărată cutie a Pandorei, a informațiilor pe care Bruxellesul le va secretiza strict după interesele clicilor (gubernamental-corporatiste) care au transformat Europa într-o feudă „new-age”, informații economice, dar, mai ales, logistic-structural-teritoriale, strânse într-un singur „cos” (ca un soi de buget european de informații), dar nu și diseminate, difuzate, distribuite echitabil tuturor membrilor.

vizând modul ilicit în care a fost gestionat sistemul de achiziții și distribuție (vânzare) centralizată a vaccinurilor. De fapt, a împovărării statelor. Dar și a comisiunilor sioanelor încasate de către cretizeze totul, refuzând chiar și comisiunilor de anchetă accesul la informații care au lezat, nu doar (re)vedeți libertățile și resursele financiare ale cetățenilor europeni, ci sănătatea în afectată poate decât cea a singurii mână toate milcelor nevaccinați...

Pe un asemenea schelet vrea UE să impună acest nou „managerie” lor după de 15 minute, strategia de bunul plac. Și chiar dacă, aparent, am putea sta (încă) liniștiți, existând suficiente opreliști legislative constituțional ca un astfel de proiect sa devina viabil, fără grave probleme de constituționalitate, nu doar la nivelul statelor membre, ci a însăși Uniunii Europene, ca un tot (ca un tot, nu un întreg), asta nu înseamnă că proiectul nu va fi impus. Chiar dacă va fi violent anticonstituțional și violator al drepturilor naționale ale statelor. Mai ales prin folosirea informațiilor după bunul plac a unor corporații, cele ce se știu a fi în spatele unor moguli discreționari ai erii civile și militare în UE... Corporații sau state... Iar un asemenea proiect chiar va decide a statelor... Un sfârșit ce le urmează pe cele ale cetățenilor, la nivel individual dar și colectiv...

informații colectate, analizate și distribuite în mod egal tuturor statelor UE. Chiar dacă este clar că un astfel de egal nu ar fi totuna cu echitabil pentru toate membrele uniunii. Pentru că, și în acest caz, lucrurile ar funcționa similar altor surse și resurse esențiale ale Uniunii Europene. Cu unele state puse obligatoriu să furnizeze date, fără să crâcnească în dreptul lor de a decide singure ce poate fi „transparentizat” ori nu pentru mapa Bruxellesului, și câteva, cele „alese”, beneficiind de aceste informații la nivel de acces nelimitat și având posibilitatea (și dreptul!) de a alege ce să folosească din ceea ce le ar putea fi necesar (economic, comercial, industrial, strategic și militar). Or, la cat de „echitabilă” s-a dovedit a fi, de atâtea ori, Europa (această Europă a neEuropei) în redistribuirea resurselor, atât a celor financiare, dar și a materiilor prime și resurselor (un cerc închis, dar nu în folosul cetățenilor UE, dimpotrivă!), practic, preluate unilateral printr-un abuz de putere și o impunere „strategică”, nu este greu de imaginat cum vor sta lucrurile și în cazul informațiilor și a serviciilor de informații „paneuropene”. A întregului dintr-o

De altfel, fără nici o ezitare, UE menționează clar motivul din spatele ideii unui serviciu de informații european chiar în fundamentarea inițiative... Faptul că unele membre furnizează deja astfel de informații către SUA, evident, unilateral, informații ce nu trec, „a priori”, și prin antecamera UE a clicii de la Bruxelles, pentru selectarea și redistribuirea lor ca utilitate și necesitate, nu pentru Europa, ci pentru grupurile de interese și camarilele bruxeleze. Pentru că, informația înseamnă putere, iar Bruxellesul vrea toată puterea! Inclusiv pe cea a informației!

Sigur, ca un motiv cu adevărat unitar de opunere din partea statelor față de modul în care ar putea fi folosit un asemenea instrument împotriva membrilor europene, îl regăsim chiar în memoria recentă a modului de manageriere pandemică, totalitar-discreționară, a vaccinurilor de către președinta UE, prin folosirea discreționară a informațiilor și a resurselor fără minime explicații (financiare, căci morale oricum nu mai era cazul, nu când vorbim despre raportarea UE la drepturile statelor membre). Și avem atâtea referiri, și nu doar pe sursele media,

Ghid de comportament electoral...

Gheorghe
Pipera

Dar un ghid de comportament electoral substanțial deviat de la norcei ce s-au îngrijit să se-mal și natural, pentru alegerile din 24 noiembrie, 1 decembrie și 8 decembrie 2024! Iar dacă doriți să totalitarismul marxist, aplaudați frenetic și impuneți prin semnalizarea virtuții: (i) referenșine... A celor vaccinați, mai dumul care pune într-o afacută poate decât cea a singurii mână toate milcelor nevaccinați... iardele de euro anual acumulate în bugetele Capitalei și toate autorizațiile de construcție, ca pe vremea lui Al Capone; (ii) legea „austerității fiscale”, digi-Service” paneuropean, ci talizarea totală, impozitul de 70 la sută pe banii pe care îi pune la dispoziția Bruxellesului aceste informații și codul urbanismului, orașele „manageriere” lor după de 15 minute, strategia de oprire prin taxe și impozite pe fumărit a schimbării climaticice, interzicerea motoarelor termice, a

ca o pecete pe fruntea tuturor. Așa cum ați făcut-o cu slava Ucraină. Și veți avea: – salam cu soia, circuri ale foamei, pâine, ulei, zahăr, lapte și carne pe cartelă; – suspiciunea că averile deținute sunt ilicite; – dreptul de a folosi mașinile cu număr cu soț/fără soț o dată pe săptămână; – niciun drept de a călători în străinătate; – apă, căldură, gaz și electricitate o dată pe zi, maxim două ore; – suspiciunea permanentă că dăunați ordinii de drept și adevărului oficial, deci sunteți din start delincvenți de opinie; – legarea de glie și interdicția de a urca în ascensorul social; – un singur partid și un milion de servicii secrete; – un sistem de justiție menit a nu face dreptate, ci politica „științifică” oficială.

Unii dintre noi am mai fost acolo/atunci. Nu e bine deloc. E un fel de iad gri și călduț, până aproape de temperatura de fierbere a proteinei sau de ardere a

centralelor termice pe gaz și a sobelor pe lemne; (iv) un codex alimentarium, alimamentele din organisme modificate genetic, cu pesticide cancerigene în locul celor naturale; (v) sobrietatea energetică, adică frigul în case, iarna, și foarte cald în case, vara; dușul e doar pentru cei leneși, care au uitat să se scarpine cu simț de răspundere; și (vi) evacuarea din om a lui Dumnezeu și alte distopii malefice...

acă vreți toate acestea, votați, aplaudați, semnalizați-vă virtutea așa cum ați făcut-o cu masca, termoscanarea, nazzipasul sanitar, serul experimental de manipulare genetică și suspiciunea de boală pusă

Pelerinaj la guvern...

Grigore
Stamate

Renumită pentru sărbătorile sale sfinte (începând cu data de 1: „Acoperământul Maicii Domnului”), luna octombrie înregistrează pelerinaje de proporții: aducerea moaștelor Sfântului Andrei la Iași (în data de 13), expunerea moaștelor Sfintei Parascheva (cinstită în data de 14), în curtea Mitropoliei din același oraș, a moaștelor Sfântului Dimitrie la Patriarhia din București (în data de 26 sărbătoare Sfântului Dimitrie, Izvorătorul de Mir, iar și 27, sărbătoarea Sfântului Dimitrie Basarabov), precum și a altor sfinți (Sfântul Nectarie, Sfinții împărați Constantin și Elena, Sfântul Lazăr din Cipru). Mai nou, a avut loc și un altfel de pelerinaj, unul la sediul guvernului din Piața Victoria acolo unde, moaștele, ca și sfinții, numai se presupun. Iar, dacă la sfintele lăcașuri, moaștele mai fac minuni, la guvern nici pomeneală, deși oamenii vin cu aceeași mare încredere. Guvernele, care ne-au falimentat țara și care au aservit-o străinătății – iar acolo unde a mai rămas câte ceva nu s-au lăsat până n-au prăduit totul (desigur, ar fi nedrept să punem totul în seama guvernului Ciolacu, care înregistrează și reușite) – nu au niciun dram de considerație pentru populația, pe care o amăgesc și o manipulează cum apreciază că le este mai avantajos. Iar, când datoria publică a României a ajuns la peste 840 de miliarde de lei (177 miliarde de euro), reprezentând 52, 5% din PIB (sursa: A. Pora, Datoria României crește: pentru fiecare euro în plus la PIB, guvernul împrumută 0,5 euro, în Europa Liberă România din 11 mai 2024), este explicabil de ce se întâmplă așa ceva. Pentru că în sacul bunăstării nu mai este niciun sfânt.

În asemenea circumstanțe, în chiar Ziua Armatei României, una dintre cele mai importante sărbătoriri pentru brațul înarmat al poporului, alături de alte categorii sociale, militari în rezervă și în retragere au venit să-și revendice drepturile, de care sunt privați de peste 20 de ani. Drepturi contractuale, în baza cărora și-au onorat toate obligațiile și angajamentele față de statul român, stat care astăzi, din nefericire, se dovedește un

partener de neîncredere.

Motivele sunt complexe și, repetăm, a le atribui doar guvernului condus de prim-ministrul Marcel Ciolacu, nu ar fi tocmai corect. După cum, nici coaliției PSD-PNL, care se chinuie să se sustragă unor îndatoriri moștenite și față de care nu întrevide nicio posibilitate concretă de soluționare. Așa că, prin aceleași tertipuri, preluate de la înaintași, aruncă pisica în plenul parlamentului, cu fel de fel de obiecții, prin care se desistează categoric de propriile asigurări. Iar, mulțimea aceea, demnă și încrezătoare încă așteaptă să fie repusă în drepturile-i firești și speră că angajamentele sus-pușilor se vor materializa curând, uitând că – vorba lui Octavian Paler: „politica nu are principii, are numai interese”. Oamenii însă, cu deosebire militarii și cei asemenea lor, refuză să fie martori ai vreun asemenea scenariu și, prin onoarea lor, dau credit unor promisiuni, pe care încă așteaptă să le fie onorate. Dar, poate că exagerăm noi și, în curând, actualii aleși ai poporului, de la cel mai înalt nivel de reprezentare, le vor veni în întâmpinare, se vor detașa categoric de metehnele predecesorilor lor și vor ignora, pentru întâia oară, recomandările păpușarilor. Da, asta ar fi de dorit în situația în care pericolul unui război umbrește liniștea acestei țării atât de minunată, grabnic dispusă să-și sacrifice fiii în numele unor idealuri, care-i sunt atât de străine. Și, cum este de notorietate, primii care vor interveni, în caz de necesitate, vor fi militarii în rezervă; respectiv, oastea cea care trebuie să asigure intrarea treptată și organizată în dispozitiv a forțelor active. Cu ce preț? Lesne de înțeles. Și-atunci, de ce atâta îndârjire față de componenții acestei armate tăcute – deocamdată, cea mai numeroasă – cărora li se refuză, nu cine știe ce drepturi suplimentare, speciale (precum ale altora, ce niciodată nu vor lupta) ci propriile drepturi ignorate, de-a lungul timpului, de niște parveniți, ce habar nu au ce reprezintă brațul înarmat al poporului. Iar, ca bațjocura să fie amplificată, prin acea parte a mass-mediei aservită (nu toată, ce-i drept), se proliferază haotic în spațiul virtual neadevăruri menite să discrediteze militarii în fața celorlalte categorii sociale,

mai ales în ceea ce privește salariile și acele pensii, pe care le-au gratulat cu invective dintre cele mai nerușinate. Și, extrem de curios, când rezerva noastră militară a fost nevoită să iasă în stradă (fapt fără de precedent în vreunul dintre statele N.A.T.O.), pe prompterul unei televiziuni s-a consemnat acid, ca să nu spunem „animalic”, că pensionarii militari își „urlă” revendicările. Un cuvânt cu iz depreciativ, al cărui substrat, ori nu l-au înțeles pe deplin ori anume l-au vrut ca să se întipărească în mintea telespectatorilor.

Poate că și acesta, deloc elegant, este un punct de vedere, sub aceleași influențe denigratorii și ale necunoașterii exacte a ceea ce presupune profesia de militar, dar vă asigurăm că nu este cel corect, pentru că, și astfel, se induce în masă ideea nedreaptă, promovată de un anume fost premier, Mihai Tudose. Ori, asemenea procedee fac un deserviciu nu numai militarilor, despre a căror soartă nu mulți sunt avizați (îndeosebi, tinerii), dar și țării, țării pe care aceștia au jurat să o servească, inclusiv cu jertfa supremă. Un angajament grav, care nu mai este de mult la îndemâna oricărui.

Probabil, privit de la distanță, militarul (și, când afirm asta îi am în vedere și pe polițiști, pe jandarmi, pe pompieri, ca și pe toți aceia care, în raport de specificul profesiei, activează sau au activat în sistemul de apărare, ordine publică și siguranță națională) le apare multora într-o postură complet diferită de realitate. În virtutea uniformei, a ținutei, în general (inclusiv civilă) și a modului specific de exteriorizare, de exprimare chiar, care îi distanțează față de cei din jur și, adesea, stârnesc o nejustificată invidie. Respectiv, declanșează multora (nu tuturor, ce-i drept) acel sentiment de egoism, care le induce gânduri oarecum potrivnice față de această categorie, pe care, cu o ușurință de neadmis, o etichetează ca fiind arogantă, îmbuibată și favorizată de soartă. Că lucrurile nu stau tocmai așa, totul rezidă în specificul unei misiuni extrem dură, cu privațiuni externe oricărei alte meserii și care excede oricărei imaginații. Cum nu este în intenția noastră de a ne lamenta, cumva, ori a exagera în detalii, ne limităm

la a destăinui (în perfectă cunoștință de cauză), că militarul de carieră (cel care a străbătut toate treptele carierei, începând cu instruirea și educația; pentru a-l individualiza în raport cu cel din „sursă externă”) este antrenat continuu și timp îndelungat pentru a face față unor situații dintre cele mai dificile. În vederea asigurării, și astfel, a capacităților și aptitudinilor necesare pentru a lupta corespunzător împotriva oricărui potențial inamic, al țării și al poporului său. Că, de urmare, se va manifesta sau nu într-un eventual teatru de operații, asta este o altă problemă, căci militarul român nu se antrenează pentru a fi introdus în vreun război (cum, din nefericire, există tendința actuală), ci pentru a-și apăra patria în caz de agresiune și pentru menținerea păcii. O paradigmă complet diferită față de doctrina acelor care, înadins, urmăresc doar scopuri agresive și de cotropire, chiar dacă își ascund interesele sub paravanul apărării nu știu căror drepturi fundamentale. (...) Să pătrundem însă, discret, în interiorul unei mulțimi, care a constituit nucleul mitingului organizat de Ziua Armatei Române, în plin centru, în Piața Victoriei, în fața sediului de unde o parte dintre guvernați urmăreau cu îngrijorare ori, poate, cu indiferență, frământarea unor categorii sociale (alături de militari și pensionari din alte sectoare de activitate, la fel de solidari în nedreptatea, la care sunt supuși). O masă pestriță, cu sau fără însemne, cu sau fără placarde, dar la fel de hotărâtă în revendicarea unor drepturi, pe care mai toate guvernele, din perioada, așa-zisă, postdecembristă, le-au neglijat, nepermis de mult.

Cum s-a ajuns la o asemenea situație deplorabilă, greu de anticipat; căci, atitudinea celor parveniți de după '89 a depășit orice înțelegere. Și, cum este la îndemâna majorității să constate, în ceea ce ne privește ne axăm pe ce cunoaștem (pentru că de „stăpânit” nu mai este cazul) cel mai bine: degradarea intervenită în domeniul sistemului militar, care a culminat cu scoaterea militarilor în stradă (fapt de excepție, nemaiînregistrat vreodată de istoria poporului român). În fapt, militarii în rezervă și în retragere, ca și toți cei

asemenea lor, nu doresc avantaje în plus, ci actualizarea – așa cum prevede legea – a soldei de grad și de funcție, corespunzător cu creșterile aplicate militarilor activi, în scopul eliminării acelor discrepante între cei care ies la pensii. Nimic în plus și nimic în dauna plafonului, de care beneficiază pensionarii civili.

Nu ură față de guvernanți ori politicieni resimțim noi, pentru că nouă, militarilor, acest sentiment ne este complet străin, atunci când este vorba de conaționali; ci, acea stranie senzație de mâhnire, pe care o resimți adânc în suflet, când ești înjosit în demnitatea personală, când așteptările îți sunt terfelite de niște indivizi, care habar n-au ce presupune o privațiune și tocmai de aceea se grăbesc să ne binecuvânteze cu nemeritate etichetări.

Să sperăm, că starea normală se va instala odată pentru totdeauna, nu neapărat pentru că militarii noștri merită, ci pentru că țara noastră, țara aceasta – cooptată în atâtea alianțe – merită să i se aducă un prinos de recunoștință. Să sperăm că, măcar acum, guvernanții și politicienii de la toate partidele, se vor dovedi prietenoși cu cei pe care se vor baza în caz de pericol la adresa integrității teritoriale a României, a păcii și a liniștii generale. În ce ne privește însă, avem serioase rețineri, pentru că, așa cum ne încredința unul dintre cei mai mari diplomați ai lumii, Nicolae Titulescu: „Nu există prieteni în politică, există numai prieteni politici”. Iar, realitatea românească i-a confirmat, în repetate rânduri, afirmațiile.

Doamne, ocrotește-i pe români și binecuvântează armata țării!

Oameni care au gândit viitorul...

Petru
Jipa

Am întâlnit oameni care spun că vor să meargă pe planeta Marte, acolo este posibil să găsească un loc și pentru ei. Cineva spune că încearcă să gândească viitorul, omul care gândește în viitor... Pe pământ locul a fost ocupat de alți „gânditori” ei vor să rămână singuri pe planetă, eventual să joace o partidă de Golf cu globul

În fiecare dimineață se așeza pe o piatră mare în fața unui stejar bătrân și medita. Aici, imaginația lui zbura liber, conturând scenarii despre viitor.

Într-o zi, în timp ce își imagina cum va arăta lumea peste zece ani, a avut o viziune neașteptată: o mare furtună se îndrepta spre comunitatea de oameni a sa, amenințând să distrugă totul în cale. S-a ridicat în picioare hotărât să împărtășească viziunea cu oamenii care erau oameni.

Zilele au trecut, iar el a continuat să inspecteze cerul, observând norii care se adunau la orizont. În timp ce își desfășura activitățile zilnice. Locuitorii lumii au început să-l ignore din ce în ce mai mult, considerându-l un om ciudat și îngrijorat fără motiv. Cu toate acestea, nu s-a lăsat descurajat. A decis să organizeze o întâlnire în care să explice detaliile pericolului ce se apropia. A adunat oamenii în seara de dinaintea furtunii, într-o căsuță veche din

cauzei simțea că speranța renaște în inima unei lumi bătute.

Când furtuna a lovit, zeci de rafale de vânt au făcut ca arborii să se încline brutal, iar ploaia să cadă ca o perdea. Dar datorită eforturilor comune, omenirea a reușit să reziste.

Oamenii au găsit adăpost în casele bine pregătite și au reușit să se ajute reciproc, împărțind alimente și resurse. După ce furtuna a trecut, (sau poate trece) omenirea a fost

minos, iar El știa că ideile sale nu erau doar despre a prezice ce va urma, ci despre a transforma acele năzuințe în realitate.

„E important ca oamenii să vină la muncă și să le placă ceea ce fac” – Elon Musk. Tot el a construit case în America pentru americani, ieftine, de 5000 de dolari din materiale de foarte bună calitate, punând accentul și pe durabilitate. Tot el a construit acele formidabile rachete.

Dar ce nu face el...?

pământesc. Dacă ar fi să mă raportez la alți oameni care au gândit viitorul, parcă zăresc un: I. Newton, N. Tesla sau Albert Einstein. Ce ironie, toți sunt născuți în Europa. Cauza și efectul: un șut în dos și un pas înainte... în America. Dar eu mă gândesc la o mică poveste, la povestea omului care gândește viitorul.

Într-o țară mare ascunsă între zgârie „coci” trăia un om. Era cunoscut în întreaga comunitate ca fiind un visător. Deși părea un simplu om, el avea un dar aparte: abilitatea de a anticipa viitorul cu câțiva pași înainte. Oamenii din țara aceea îl respectau și îl căutau adesea pentru sfaturi, însă mulți îl considerau doar un nebun cu idei extravagante. Zilele lui începeau devreme, când soarele abia răsărea. Mergea printre vise îngrijind răsăritul și asculta murmurul vântului.

A alergat spre piața centrală, unde oamenii se adunaseră pentru a discuta despre planurile de sărbătoare. „Ascultați-mă! O furtună se apropie, trebuie să ne pregătim!” a strigat el cu un entuziasm contagios. Însă cei care se credeau „primigenius” l-au privit cu necredință. Unii au râs de el, alții au spus că e doar o aberație.

„Furtunile vin și pleacă. Nu trebuie să ne îngrijorăm”, a spus o senatoare, cea mai în vârstă din lume. Dezamăgit, s-a întors acasă, dar nu s-a dat bătut.

A început să compună scrisori, să le explice oamenilor cum pot să se pregătească, să-și întărească acoperișurile, să strângă provizii și să își asigure animalele. A trimis scrisorile prin intermediul internetului, sperând că vocea lui va ajunge la urechile celor care refuzau să asculte.

centrul universului. „Vă rog, veniți să ascultați! E vorba de viitorul nostru!”, a strigat el.

Când oamenii s-au adunat, atmosfera era plină de scepticism. Dar El a început să vorbească despre ce v-a fi, despre cum vântul va răscoli pământul, cum copacii se vor îndoi sub forța furtunii și cum apa va inunda străzile. A folosit cuvinte clare și imagini vii, iar pe măsură ce vorbea, unii dintre ei au început să perceapă gravitatea situației. „Dacă nu ne pregătim, vom pierde totul! Trebuie să luăm măsuri acum!” a implorat el.

În cele din urmă, câțiva oameni au început să înțeleagă că, poate avea dreptate. Au decis să-l ajute să organizeze o mobilizare de urgență. Au strâns provizii, au întărit acoperișurile și au asigurat animalele în adăposturi. Cu fiecare om care se alătura

învăluită de un aer de recunoștință.

Au realizat că viziunile unui visător nu erau doar fantezii, ci viziuni ce le-au salvat viețile. Oamenii au început să-l trateze cu respect și admirație, recunoscând că darul său de a anticipa viitorul era o binecuvântare și o salvare. De atunci a devenit nu doar un simplu „visător”, ci și un lider al comunității.

A început să organizeze întâlniri mai frecvente, în care să împărtășească viziuni și să discute despre viitor. Astfel, omul care gândește viitorul poate fi un simbol al înțelepciunii și al unității. Lumea a prosperat, iar El a continuat să își folosească darul pentru a ajuta comunitatea să crească și să se dezvolte, aducând lumina speranței în fiecare colț al vieții lor.

Cu fiecare zi care trecea, viitorul părea mai lu-

Însă are o teamă, dacă nu ajunge la Casa Albă un om căruia i-a trecut glonțul pe la ureche, oamenii răi se vor răzbuna. Pe altă planetă poate găsim un loc să trăim, planeta pământ a fost ocupată.

Acolo, pe planeta pământ, doar războaiele mai au loc, ele au devenit ecologice. Aici pe planeta pământ, nimeni nu are voie să vorbească despre pace.

Poate chiar acelea să fie vremurile „de pe urmă” pentru noi: fără cocardă și inimă-n piept...

Cezar Adonis
Mihalache

Nu, să nu credem că mai avem timp... Că va mai trece destulă vreme până când vor da la iveală următoarea spurcăciune din dicționarul lor de gheșefturi... Și că mai avem destule ceasuri să ne facem că nu vedem, iar dacă vedem că nu pricepem... Iar dacă se va dovedi că am înțeles, de la bun început chiar, că, de fapt, nu am putut să facem ceva... Așa o să mai trăgăm cu „nu am știut”, „nu am putut”, și, evident, „nu am fost lăsați” până se v-or mai usca niște ramuri de neam din bradul nostru „de la răm și ram”... De cândva... Unul deja atât de ostentiv de așteptare că i s-au îngălbenit nu doar acele trecerii prin vremuri, ci însăși vremea... Timpul lui, timpul nostru... Iar să mai credem, dară, că mai e timp să ne dormim somnul rațiunii, până la următoarea lor făcătură la adresa noastră, e de drept o nerozie imputabilă... Una a nevegheții, a nepăsării, a neștiinței despre ceea ce înseamna acel „răm și ram” pe care trebuia să-l transmitem la rându-l nostru generațiilor următoare ca

însăși esență a existenței noastre aici...

Și vor trece repede zilele, nici măcar anii, până când o altă obrăznicătură neșcolită (și nici măcar una „de a lor”, pe tăietură dimprejur, ci tot de a noastră, „migrată” în cercul lor de aleși cu opisul trădării de neam și țară în loc de biblie la piept și inimă în piept), până când un alt nerușinat scârbavnic să ne spună că noi, de fapt, nici nu suntem români. Cel puțin, nu în sensul tragerii oiștei noastre de vatră de la daci și romani. Și poate atunci vom înțelege și marea capcană a puneri noastre unii contra altora, a latiniștilor și daciștilor, atât de înfocați și atât de bine încăierăți de către aceia care de acum ne vor da lecții și despre originile noastre, arătându-ne că noi ne tragem, cu voia lor desigur, „de la ei”... Că așa scrie în făcătura lor de enciclopedie iudaică pe care au pus-o, alături de talmud și cahal, în vârful stindardului de agresiune asupra neamurilor, țărilor, teritoriilor.

Când or să ne spună dară că noi nu suntem urmași nici ai dacilor și nici ai Romei, ci aceia sunt ei urmașii lor, de sorginte evreiască, vom pricepe poate de ce nu trebuia

să ne-ndulcim la bunătate și să nu-l fi coborât pe jidov de acolo de unde l-a urcat înțelepciunea înaintașilor. Pe horn. Când or să ne spună că noi ne tragem, de fapt, din ei, să nu ne bulbucăm ochii a mirare. Că nu ne va mai folosi oricum la nimic. Să ne gândim însă la deceniile din urmă (poate acelea chiar vremurile de pe urmă pentru noi) când i-am lăsat să ne invadeze cărțile, manualele, școlile și facultățile, izgonindu-ne istoria noastră pentru a-și pune, chiar la rang de adevăruri de necontestat, tânguirile lor documentate iar astăzi arhivate. Pentru că, acum, procesul de extirpare a ultimelor semințe de românism, cele ale devenirii lăstate de înaintași în brazdele continuității noastre de neam și țară, continuă... Și mult mai ușor... Căci am lăsat a ne fi îndepărtată poate chiar ultima opreliște prin vremuri. Am lăsat ca acel „Pe aici nu se trece” (nu prin cărțile și manualele noastre, nu prin orele de istorie, nu prin manifestările culturale), să devină o intersecție pentru acești venetici prea lăsați în libertate... Iar astăzi, văduviți deja de studiul Istoriei României în școli, curând și în paginile manualelor și cărților,

în muzee și chiar anticariate (unde se va refugia poate Istoria României), se pregătește și acapararea Arhivelor Naționale ale României. Al unui pilon-esență fără de care nu vom mai avea acel punct, nu doar de răsturnare a teoriilor diversioniste și provocatoare, dar nu vom mai avea nici pe ce să stăm ori la ce să ne raportăm.

Mișcarea a fost la fel de diabolică... Pe același calapod al „fragilității” unei victime continue, ungându-se cu bunăvoința și cumsecădenia noastră pentru a deveni suficient de alunecoasă spre a nu o mai putea prinde în falsitatea ei. Întâi au inventat „Arhivele pentru cercetarea holocaustului” (un fleac, am zis, nu-i grav), apoi le-au plasat sub efigia noastră, devenind „Arhivele României pentru cercetarea holocaustului” („cercetarea”, în fapt, impunerea unor hârtii și fotografii îngălbenite, dar nu neapărat în scrinul timpului), acum bătând pentru mâine cuiele pentru agățarea praporului peste Arhivele noastre, prin creșterea necontrolată a șarpelui spre a ne devora, de acolo, de la pieptul la care l-am adăpostit.

Și chiar dacă însăși Legea arhivelor prevede clar că este vorba despre un fond cu misiunea „de a pregăti, selecționa și păstra mărturiile documentare relevante pentru memoria și identitatea națională”, bibliorafurile pentru „documentarea” lor se bat deja cu mult dincolo acel „de la egal la egal” cu drepturile noastre la memorie și identitate. Devenind tot mai îndestulate prin mârșăviile legislativ-financiare la care s-au dedat generațiile de guvernării trădători ce nu ne-au lipsit... Iar așa cum invențiunea evreiască a devenit o „chestiune” care ne-a îngurgitat Istoria noastră, dreptul de a o face cunoscută urmașilor, la fel, și arhivele vor deveni tot o „chestiune” pusă în slujba lor.

Și nu, nu pentru a ne face evrei de un leat cu ei... Ci pentru a ne îndepărta și expulza pe noi de lângă ei... Ei, cei deja colonizați aici... Au început cu înstrăinarea noastră de neam și țară, de tradiții și vestigii, de reperatele de demnitate și mândrie, și vor continua până se vor fi asigurat de alungarea noastră... Din acel aici devenit un al lor, cu noi slugi prin vremurile de ei decise...

Datoriile odioase ale României postdecembriste...

George
Petrovai

Relațiile internaționale dintre țări (evident, cele care – aidoma Rusiei – nu sunt supuse sancțiunilor de către atotputernicul grup al țărilor hiperdezvoltate), nu înseamnă doar legături politico-diplomatice și cultural-turistice, ci mai ales din cele economico-financiare și strategice, ba chiar militare în caz de forță majoră. De exemplu, cu războiul ruso-ucrainean în coasta sa, România intrată cu totul din 2007 în turburele siaj americano-unionist (membră NATO și UE), are în momentul de față, pe teritoriul ei, cea mai mare bază a acestui bloc militar. Ceea ce, desigur, este și bine (conferă naiscaiva siguranță românilor și flancului NATO sud-estic), dar este și rău (țara e practic sub ocupație și, ca atare, se află neconținut în atentul vizor al puterilor nucleare antiamericane). Să ne reamintim cum, apropo de trupele de ocupație, Petre P. Panaitescu spunea în Istoria românilor (Editura Didactică și Pedagogică, București, 1990), după definiția înfrângere a dacilor în războiul din 105-106 e.n., la început în Dacia „a fost așezată o singură legiune, legiunea XIII Gemina, cu tabăra (castrum) la Apulum (Alba Iulia)”. În paragraful următor, marele istoric adaugă că de-abia în vremea împăratului-filosof Marcus Aurelius (161-180), „crescând

amenințarea barbarilor germanici înspre granițele de nord-vest ale Daciei, a fost adusă o a doua legiune, legiunea V Macedonica, așezată până atunci la Troesmis în Dobrogea de azi și mutată acum la Potaisa (Turda)”. Făcând necesara precizare că circa 5000 era numărul soldaților dintr-o legiune romană și că cel al modernilor mercenari din marea bază de la Mihail Kogălniceanu este peste 10.000, avem nu numai material îndestulător pentru o comparație temeinică între cele două situații politico-militare, ci și rampa de lansare spre diverse speculații...

Revenind la chestiunea datoriilor odioase (odious debt în limba engleză), trebuie spus că ea devine concept de drept internațional, după ce Alexander Nahum Sack (jurist rus, fost ministru al țarului Nicolae al II-lea, profesor de drept financiar internațional la Universitatea din Sankt Petersburg, până la lovitura de stat bolșevică din octombrie 1917, și apoi la mari universități din Europa și Statele Unite) elaborează în anul 1927 Teoria datoriilor odioase, care înfățișează următoarele caracteristici ale acestora: 1) Guvernul contractează împrumut fără acordul cetățenilor, acord obținut în urma unui referendum; 2) Împrumutul nu este făcut în folosul real al cetățenilor (al tuturor

cetățenilor, adaug eu, nicidecum doar în folosul descurcăreților, așa ca în strâmbul nostru postdecembrism, sau al nomenclaturiștilor, activiștilor și trepădușilor bolșevici în sinistrele distopii antedecembriste, respectiv în cele globalisto-neomarxiste din prezent și viitor); 3) Împrumutul se acordă, deși creditorul este conștient (are știre) de existența primelor caracteristici ale aceluși împrumut.

Dar iată ce scrie chiar Alexander Nahum Sack despre o asemenea situație: „Dacă o putere despotică contractează o datorie nu pentru nevoile și în interesul statului, ci pentru a întări regimul său despot, pentru a reprima populația care-l combate, această datorie este odioasă pentru populația din întregul stat. Această datorie nu este obligatorie pentru națiune: este una a regimului, o datorie personală a puterii care a contractat-o, în consecință ea cade odată cu căderea acestei puteri”.

Mă grăbesc să arăt că acest principiu n-a rămas doar la stadiul de spectaculoasă teorie, ci chiar s-a concretizat/materializat de-a lungul timpului în mai multe țări, care au știut (au avut voința trebuincioasă!) când și cum să-l pună la treabă: Grecia (după criza financiară din 2007, face dovada că doar 8% din banii împrumutați au fost destinați cheltuielilor guvernamentale,

restul – sub o formă sau alta – ajungând de îndată la creditori, precum și că acordurile au fost trecute prin Parlamentul elen cu flagrante încălcări ale Constituției), Portugalia, Irlanda, Mexic, Cuba, Nigeria și Ecuador (după seria președinților trădători), dar mai ales Statele Unite în cazul Irakului (fără a menționa caracterul odios al datoriei, obțin de la Clubul parizian o anulare, în trei rânduri, de 80% a datoriei irakiene) și Germania federală, care – potrivit Acordului de la Londra din 1953 și cu sprijinul multor state (SUA, Marea Britanie, Franța, Italia, Spania, Grecia etc.) – obține reducerea cu 62% a datoriilor acumulate „atât în perioada interbelică, cât și după război, până la data încheierii Tratatului”.

Se subînțelege că această consistentă clemență internațională în ceea ce privește „datoriile odioase” (firește, dimpreună și în fecundă legătură cu mentalitatea teutonică și Planul Marshall) a contribuit în mod decisiv la refacerea economiei Republicii Federale a Germaniei, respectiv la lansarea Germaniei reunificate (de după căderea Zidului Berlinului) între cele mai dezvoltate țări ale planetei (PIB-ul pe locuitor o situează după SUA și China).

Datoria externă a României postdecembriste a ajuns la peste 150 miliarde euro. Cum toată această datorie s-a făcut fără consultarea

cetățenilor și cum numai o mică parte din acești bani au ajuns la cetățenii de rând sub forma mascată a mitei electorale (firimituri azvârlite angajaților și pensionarilor în interminabilele noastre campanii), căci grosul lor se regăsesc în veniturile nesimțite și în averile necușere ale bugetarilor de lux (politrucci, sinecuriști/descurcăreți, foști și actuali securiști, magistrați, polițiști, ghinărari ș.a.m.d.), e clar că și pe meleagurile noastre ar trebui să fie activată doctrina „datoriilor odioase”, dacă nu pentru toți banii împrumutați în peste trei decenii, atunci cu siguranță pentru majoritatea lor. Dar voința politică dâmbovițeană în acest sens este la fel ca aceea de-a desființa sinecurile și privilegiile sociale, respectiv ca mult discutata micșorare a enormului decalaj dintre veniturile bugetare sfidătoare (cacademicianul Muger Isărescu-Manole, de pildă, încasează lunar peste 100.000 lei) și cele minime (cică legal nu pot să fie mai mici de 1200 lei). Că, de, dacă într-adevăr s-ar dori politic acest lucru drept și logic, atunci am asista mai întâi, cu îndreptățită satisfacție, la confiscarea atâtor averi necușere și la exemplara pedepsire a tâlharilor cu ștaif, nicidecum la ameițitoarea trăgănare a proceselor cu greutate și, în final, la prescrierea celor mai ticăloase fapte de corupție.